29/09/2020

Помен пострадалим у Гошћу и Добропољцима

Његово Високопреосвештенство Митрополит загребачко-љубљански г. Порфирије и Његово Преосвештенство Епископ далматински г. Никодим служили су 28. септембра 2020. године парастос жртвама рата невино пострадалим у Вариводама и Гошићу.

У Гошићу се присутнима обратио Епископ далматински г. Никодим, започевши свој говор стиховима песме „Ђачки растанак“ Бранка Радичевића:

-Неси, бреже, чудо ти за око, не дижеш се до неба високо. Неси гора умилнога латка, кад ко шеће да је шетња слатка. Ни се вода са камена слива, кад ко легне да слађе почива, а ко тражи за весеље цвеће – заман тражи, ту га нађи неће. Неколико овде је дрвета, ал’ де расту то су места света, њи је тужно посадило доба, свако с’ вије више једног гроба.

Вероватно се питате зашто сам изабрао баш ове стихове, да са њима започнем ово своје обраћање. Знам да се чини да Сремски Карловци и „Ђачки растанак“ немају пуно везе са данашњим дешавањима и са нама овде, али

мене је ова песма некако вратила у прошлост и у онај тренутак када сам први пут чуо, пре 24 године, за тај немили догађај који се овде одиграо, да су овде пострадали старци који су убијани на праговима својих кућа од братске руке оних који се, попут нас, зову хришћанима и који сматрају да су Богу службу чинили тиме што су направили.

Тада сам, као млади Далматинац, био друга година богословије у Сремским Карловцима и за професора српског језика дошао је један човек из ових крајева, Светозар Борак. Тај човек нам је на многе начине показивао радост и природу нас Далматинаца и трудио се да нам олакша богословски живот. Његова мајка пострадала је управо на овом месту, а нама је било чудно како неко ко је доживео такву трагедију подноси то тако лако, како нам се тада чинило. Сада, када сагледам то из другог угла, могу само да кажем да нам је тај човек показао оно што су наши славни преци носили на својим плећима, како се носити са једним таквим страдањем и давати пример својим животом.

Наши преци нису лако живели у овим крајевима, није било лако извући нешто из ове кршне земље, било је ту разних превирања и многих царстава, али сва су царства пролазна, док не наследимо Царство Небеско. То је мени пример, тај човек кога познајем још од детињства, на који начин треба да носимо то своје страдање, а да и даље останемо достојни наследници својих предака и деца Светлости. Та достојанственост, којој сви ми тежимо, управо је на нама и налаже нам да нам овакве трагедије никада не буду изговор за мржњу и да упркос свему показујемо само љубав према сваком створењу. Треба да схватимо да је будућност пред нама и да, попут својих предака који су вековима овде живели и волели овај крај и ми треба овде да живимо слободно, да се не стидимо своје вере и националног идентитета. То је једини начин да опстанемо и останемо људи који дају почаст, како својим прецима, тако и свим жртвама ратних страдања“, поручио је Епископ Никодим.

Након помена у Гошићу, свештенство Епархије далматинске обавило је помен и у Добропољцима, чији су мештани такође пострадали након војне акције „Олуја“.

spc.rs